

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7120212885
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7120212885.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu Mgr. Miloša Greguša a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v právnej veci žalobkyne K. U. A. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej v V. č. XXX zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom so sídlom Advokátskej kancelárie na Štefánikovej ul. č. 14 v Bratislave proti žalovanému Ing. C. U. nar. XX.XX.XXXX bývajúcemu XX X. S. H., X. T., W., XXXX, E. zastúpenému advokátkou JUDr. Kristínou Malou Piovarčiovou so sídlom Advokátskej kancelárie na Štúrovej ul. č 20 v Košiciach v konaní o žalobe na obnovu konania o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 19.10.2021 č.k. 12P/77/2020 - 167 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutom výroku I. o zamietnutí žaloby na obnovu konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu na obnovu konania (I. výrok) a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania (II. výrok).

2. Proti tomuto rozsudku, v časti výroku I., podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. zmenil a jej žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku a § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. V úvode odvolania uviedla, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v bode 21., v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba na obnovu konania, ktorú podala dňa 4.12.2021 bola podaná v zákonnej lehote na jej podanie, nakoľko sa s austrálskym rozsudkom o rozvode manželstva účastníkov konania mohla oboznámiť až dňa 21.9.2020, z ktorého dátumu je vyhotovený preklad predmetného rozsudku do slovenského jazyka. Rovnako sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v časti kladného posúdenia jej aktívnej vecnej legitímácie a konštatovania, že jej žaloba neobsahuje žiadne vady podania. Napriek správnej úvahe súdu má žalobkyňa za to, že jej práva na spravodlivý proces boli porušené, a to rozhodnutím súdu dňa 19.10.2021, kedy súd rozhodol v jej neprítomnosti po tom, ako ju vyzval na predloženie dôkazov a ospravedlnil jej neúčast' na ostatnej časti pojednávania. Uviedla, že nerozumie konaniu súdu, ktorý počas pojednávania dňa 19.10.2021 nemal preukázané kedy sa rozhodnutie austrálskeho súdu o rozvode manželstva dostalo do jej dispozičnej sféry. Na druhej strane sa nestotožňuje s vyhodnotením konajúceho súdu, že rozsudok o rozvode manželstva nemá s rozhodnutím o návrat maloletého do krajiny obvyklého pobytu nič spoločné a tento nezakladá dôvod pre obnovu konania. Namietala, že súd prvej inštancie nevzal pri rozhodovaní do úvahy niekoľko dôvodov, na ktoré bolo potrebné prihliadať vo vzájomnej korelácii s rozsudkom o rozvode manželstva, a to: a) skutočnosť, že súd nemal k dispozícii nové rozhodnutie Austrálskeho súdu sp.zn. (P)PAC458/2020 zo dňa 27.5.2020, b) skutočnosť, že nemá platné víza, c) skutočnosť, že nemá zabezpečené podmienky na návrat do Austrálie, d) skutočnosť, že v Austrálii nemá vytvorené vhodné podmienky na život, tak aby mohla zabezpečovať starostlivosť

o mal. dieťa, e) súd neskúmal najlepší záujem mal. dieťaťa a f) súd neskúmal osobnostný profil otca a to či je spôsobilý sa o maloletého náležite postarať. Vo vzťahu k bodu pod písm. a) u viedla, že The Federal Circuit Court of Australia v Sydney (ďalej aj ako „Austrálsky súd“) rozhodol rozhodnutím zo dňa 27.5.2020 sp.zn. (P)PAC458/2020 tak, že jej manželstvo so žalovaným rozviedol, pričom toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť 28.6.2020. Žalobkyňa sa o rozvode manželstva dozvedela až dňa 6.9.2020 kedy si zo stránky austrálskeho súdu stiahla predmetné rozhodnutie a následne ešte v ten istý deň o tejto skutočnosti informovala aj svojho právneho zástupcu. Opísala priebeh rozvodového konania a zdôraznila, že sa o rozhodnutí vo veci dozvedela až po právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, kedy jej nebolo umožnené procesne sa brániť proti prebiehajúcemu súdnemu konaniu. Konštatovala, že na Slovensku sa zdržiava od 26.5.2017 a vycestovať do Austrálie nemôže z rôznych dôvodov (uplynutie platnosti víz, pandémie COVID 19, núdzový stav, zákaz vycestovať, finančné dôvody). Podstatným teda je, že v čase rozhodovania okresného a krajského súdu ešte neexistovalo súčasné rozhodnutie austrálskeho súdu o rozvode manželstva, o ktorom sa dozvedela až 6.9.2020. Ohľadom dôvodu pod písm. b) uviedla, že partnerské víza jej boli udelené na dobu 5 rokov, od 14.6.2017 do 14.6.2020, ktorých podmienkou aktivácie bol prvý vstup na územie Austrálie do 14.6.2018. Keďže sa tento vstup neuskutočnil, jej víza už nie sú validné. Zdôraznila, v súčasnosti jej už opätovne nemôžu byť udelené partnerské víza, pretože jej manželstvo so žalovaným bolo rozvedené. Tvrdila, že nespĺňa ani iné podmienky pre udelenie víz, a to predovšetkým preto, že nemá dostatočnú finančnú zábezpeku. Z dôvodu, že nespĺňa podmienky pre udelenie víz pre vstup do Austrálie zasa nemá možnosť podať na austrálskom súde návrh na úpravu práv a povinností k mal. dieťaťu. Ohľadom bodov pod písm. c) a d) namietala, že konajúci súd neustálil ani len základnú otázku ohľadom jej bývania v Austrálii a nezaoberal sa tým, kde by mal maloletý bývať v prípade jeho návratu, keďže ona tam nemá vyriešenú bytovú otázku. Tvrdila, že momentálne, v čase pandémie COVID 19, nemá u svojho bývalého zamestnávateľa zabezpečenú žiadnu prácu a v dôsledku rozvodu stratila možnosť domáhať sa výživného na manželku a akejkolvek inej pomoci zo strany žalovaného. Poukázala na to, že v Austrálii jej bol navyše súdom nariadený zákaz priblíženia sa k žalovanému a mal. dieťaťu. Ďalej namietala, že súd neskúmal najlepší záujem mal. dieťaťa (písm. e), pričom jeho povinnosťou bolo v zmysle čl. 13 Haagskeho dohovoru zobrať do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa a vyžiadať si od príslušného austrálskeho úradu informácie o sociálnom prostredí dieťaťa na území Austrálie. Súd predmetnými informáciami v čase vydania rozhodnutia vo veci samej nedisponoval a nevykonal šetrenie na mieste, kam má byť dieťa navrátené ani prostredníctvom dožiadania austrálskych orgánov. Ďalej namietala, že súd v konaní vo veci samej nezohľadnil ani vyjadrenia kolízneho opatrovníka ÚPSVaR a vyjadrenia psychológov, ktorí vyšetřovali maloletého, a podľa názoru ktorých je v záujme dieťaťa zotrvať na Slovensku. Žalobkyňa tvrdila, že maloletý je na ňu citovo naviazaný, odmieta sa od nej vzdialiť a za svoj domov považuje Slovensko, kde sa bez problémov adaptoval v kruhu najbližšej rodiny a ovláda iba slovenský jazyk. Maloletému nie je prostredie Austrálie známe, a okrem žalovaného a jeho sestry tam nemá žiadnu blízku rodinu. Žalobkyňa má za to, že odchod mal. dieťaťa do Austrálie proti jeho prejavenej vôli by mu spôsobil vážne psychické následky a takáto situácia by znamenala ďalšiu, podstatnú zmenu výchovného prostredia, prerušenie rodinných, sociálnych a výchovných väzieb, čo by malo negatívny vplyv aj na jeho ďalší vývoj. Poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Vo vzťahu k dôvodu pod písm. f) konštatovala, že citová väzba medzi žalovaným a mal. dieťaťom je veľmi slabá a maloletý zároveň neovláda jazyk, ktorým by mal v Austrálii komunikovať. Tvrdila, že žalovaný sa o maloletého vôbec nezaujímal a počas ich spolužitia sa vracal domov z práce až v neskorých večerných hodinách kedy sa zavrel do garáže a opravoval autá na zákazku. Uvedené sa do dnešného dňa nezmenilo a žalovaný ani teraz nemá reálny záujem o mal. S.. Počas každého telefonického kontaktu s maloletým sa žalovaný venuje rôznym pracovným činnostiam a potom sa sťažuje, že dieťa hovor nezaujíma. Konštatovala, že žalovaný nebol do dnešného dňa podrobený žiadnemu psychologickému vyšetreniu, ktoré niekoľkokrát žiadala, pričom jej zo strany príslušných orgánov nebolo nikdy vyhovené. Namietala, že súd prvej inštancie nevezal do úvahy závažne skutočnosti, na ktoré opakovane poukazovala, a to že žalovaný požíva v nadmernej miere alkoholické nápoje, správa sa agresívne a nevyspytateľne, navštevuje nekrofilné stránky na internete a tiež to, že v Austrálii poberal rodinné prídavky a ju finančne vykorisťoval. Súd v pôvodnom konaní neprihliadal na charakterové črty, úmysly a konanie žalovaného počas ich spolužitia v Austrálii, ako aj po príchode na územie Slovenska. Nezaoberal sa ani jej psychickým týraním zo strany žalovaného, jeho opakovanými vyhrážkami, že jej zruší partnerské víza a ani jeho atakmi voči jej staršej dcére. V závere konštatovala, že sa snažila zvrátiť rozhodnutie austrálskeho súdu podaním odvolania, ktoré bolo dňa 21.6.2018 zamietnuté a v Austrálii tak neexistuje žiadny prostriedok, akým by zabezpečila ochranu najlepšieho

záujmu mal. S.. Žalobkyňa priložila k odvolaniu e-mailovú komunikáciu a zmluvu o pôžičke zo dňa 23.12.2013.

3. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na to, že v súdnych konaniach opakovane vyslovil názor, že návrat maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu v Austrálii nie je v jeho záujme. Uviedol, že v starostlivosti žalobkyne nezistil žiadne nedostatky a dieťa je v stabilnom prostredí. Rovnako opakovane vyjadril názor, že pre maloletého by mal byť život v Austrálii voľbou do budúcnosti, kedy už bude vekovo a rozumovo vyspelý natoľko, aby sa mohol spolupodieľať na rozhodovaní o veciach, ktoré sa ho týkajú. Maloletý má vytvorené podmienky pre rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi na Slovensku v neposlednom rade aj z toho dôvodu, že žalovaný - otec dieťaťa je slovenskej národnosti, ovláda jazyk a má adekvátne vzdelanie, s ktorým by sa tu vedel uplatniť. Poukázal na to, že súd sa v tomto konaní nezaoberal názorom dieťaťa a teda ani otázkou jeho najlepšieho záujmu, ktorý je v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, preto sa stotožňuje s odvolaním žalobkyne v bode pod. písm. e). V prípade, ak odvolací súd potvrdí napadnuté rozhodnutie, bude žiadať o opätovný odklad výkonu rozhodnutia a zohľadnenie vyššie uvedeného záujmu dieťaťa v tomto konaní, do času kým dieťa nedosiahne taký stupeň osobnostného vývinu, že sa bude schopné vyjadriť k veci pred súdom.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Žalovaný sa s napadnutým rozhodnutím stotožňuje, považuje ho za správne a spravodlivé, rešpektujúce medzinárodnú i vnútroštátnu právnu úpravu, či rozhodovaciu činnosť súdov, za súčasného dostatočne vykonaného dokazovania potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností. Zotrvával na všetkých svojich doterajších prednesoch a písomných podaniach. Vyslovil presvedčenie, že napadnuté rozhodnutie spĺňa základné požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovení civilných kódexov, ako aj v zmysle čl. 46 Ústavy SR, vzhľadom k čomu možno považovať odôvodnenie rozhodnutia za dostatočné a presvedčivé, čím sa stáva samotné rozhodnutie riadne preskúmateľným. K odvolacím námietkam žalobkyne uviedol, že táto dookola opakuje rovnaké východiská netýkajúce sa predmetu konania, o ktorých už navyše bolo právoplatne rozhodnuté. Napriek tomu žalobkyňa opakovane vyzýva súd k vykonaniu dokazovania, ktoré prekračuje rámec konania o obnove konania v jeho prvej fáze. Odvolacie námietky žalobkyne presahujúce predmet konania sú preto irelevantné. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne o porušení jej práva na spravodlivé konanie poukázal na to, že jej právna zástupkyňa odišla z pojednávacej miestnosti s odôvodnením, že jej ide vlak a žalobkyňa ju nasledovala. Pojednávanie odročili, preto súd pokračoval v prejednaní veci v ich neprítomnosti. Žalovaný označil toto konanie žalobkyne a jej právnej zástupkyne za účelové v snahe docieľiť odročenie pojednávania a ďalšie predĺženie konania. K ďalším odvolacím námietkam uviedol, že v tomto konaní bolo potrebné posúdiť len dve okolnosti, a to či bola žaloba podaná včas a či je prípustná v zmysle tvrdených dôvodov prípustnosti. Akákoľvek ďalšia argumentácia, ktorá sa netýka predmetu konania o obnove konania v jeho prvej fáze je prevyšujúca a právne bezvýznamná. Z podaného odvolania je zrejmé, že žalobkyňa sústredila celú svoju obranu na okolnosti, ktoré boli relevantné v pôvodnom návratovom konaní, či v konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností resp. by mali význam v druhej fáze konania o obnove konania, a teda absolútne nesúvisia s predmetom tohto konania a v konečnom dôsledku je ich cieľom úmyselne odvrátiť pozornosť od predmetu konania a zároveň ho pred súdom vyslovene dehonestovať. K rozhodnutiu súdu v časti posúdenia včasnosti podania žaloby uviedol, že s jeho závermi nesúhlasí a trvá na tom, že žalobkyňa podala žalobu oneskorene. Žalovaný má za to, že rozhodujúci okamih, kedy sa žalobkyňa mohla dozvedieť o dôvode obnovy konania, teda o rozhodnutí austrálskeho súdu je moment jeho vydania, a to dňa 27.5.2020 kedy sa o ňom mohla dozvedieť cez stránku súdu. Vzhľadom na uvedené neobstojí tvrdenie žalobkyne, že sa o ňom dozvedela až dňa 6.9.2020 a hodnoverným dôkazom v tomto nie je ani komunikácia s advokátkou, ktorú bolo možné namoderovať na akýkoľvek časový okamih v snahe verifikovať včasnosť podania žaloby. Poukázal na to, že sama žalobkyňa v žalobe uviedla, že prostredníctvom stránky austrálskeho súdu podávala návrhy a iné podania, teda vedela sa na túto stránku kedykoľvek prihlásiť a nahliadať do spisu. V danej veci teda rozhodne nebola zachovaná lehota na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Vo vzťahu k prípustnosti obnovy konania bolo ustálené a žalobkyňa to v podanom odvolaní ani nerozporuje, že rozhodnutia austrálskych súdov zo dňa 24.7.2018 & 18.4.2018 sú bez ohľadu na svoj obsah bez právneho významu pre prejednávanú vec, lebo neboli uplatnené včas. Súhlasil so záverom konajúceho súdu, že rozvodové rozhodnutie austrálskeho súdu nie je spôsobilé privodiť žalobkyňi priaznivejšie rozhodnutie a toto žalobkyňa v samotnom odvolaní vlastne ani neodôvodnila. Ďalej poukázal na to, že rozhodnutím Okresného súdu Košice I zo dňa

2.8.2017 sp.zn. 11P/94/2017 súd uložil žalobkyni povinnosť zabezpečiť návrat dieťaťa do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a v opačnom prípade po uplynutí tejto lehoty povinnosť odovzdať mu dieťa a v tejto súvislosti zdôraznil, že ide o návratie dieťaťa na územie a nie o návrat ku konkrétnej osobe, preto sú bez právneho významu námietky žalovanej o rozvode, platnosti víz a jej podmienok pre život v Austrálii. K zmluve o pôžičke zo dňa 23.12.2013, ktorú žalobkyňa priložila k podanému odvolaniu za účelom preukázania jej tvrdení uviedol, že ide o účelovo vytvorený dokument bez výpovednej hodnoty pre toto konanie. Tvrdenie žalobkyne o platnosti jej víz označil za nepravdivé a uviedol, že víza žalobkyne ako aj jej dcéry sú stále platné, pretože povinnosť vstupu do Austrálie do daného dátumu sa týka žiadateľov o víza z Overseas, čiže mimo územia Austrálie. Keďže žalobkyňa a jej dcéra Esperanca už boli v Austrálii, tak ich sa táto povinnosť netýka a žalobkyňa má stále možnosť sa do Austrálie vrátiť, ako to urobila aj jej dcéra, ktorá pricestovala po spomínanom dátume a doteraz tam žije. Ďalšie odvolacie námietky žalobkyne vo vzťahu k jeho osobe označil za osočovanie a ohováranie a poukázal na to, že so žalobkyňou nežijú od roku 2017, preto nemôže mať žiadne informácie o jeho živote. Tieto sú navyše mimo predmetu tohto konania. Pokiaľ žalobkyňa opakovane v predošlých konaniach tvrdila, že chce ostať na Slovensku z dôvodu lepších pracovných príležitostí, je otázne z čoho zabezpečuje starostlivosť o dieťa, keďže od roku 2017 je nezamestnaná. Uviedol, že viacero indícií nasvedčuje tomu, že žalobkyňa prevádzkuje nelegálnu činnosť a pre domáce prostredie maloletého je známe tým, že ho opakovane navštívila polícia z dôvodu hádok a domáceho násillia, o čom svedčia záznamy na policajnom útvere v Dobšinej. K tvrdeniam žalobkyne o nemožnosti vycestovať do Austrálie pre pandémiu COVID 19 uviedol, že rozhodnutie o návrate maloletého do krajiny obvyklého pobytu sa stalo právoplatným a vykonateľným v januári 2018, pričom pandémia vypukla na začiatku roka 2020 a teda žalobkyňa mala dosť času pred pandémiou do Austrálie vycestovať.

5. Žalobkyňa v odvolacej replike a jej doplnení uviedla, že sa plne pridrižiava svojich argumentov uvedených v odvolaní zo dňa 29.11.2021 a nie je možné sa stotožniť s argumentáciou otca, pretože otec vo svojom vyjadrení uvádza, že nie je pravdou, že by súd prvej inštancie porušil právo matky na spravodlivý proces. Otec svoje tvrdenia odôvodňuje tým, že ani matka a ani právny zástupca matky nežiadali súd prvej inštancie o odročenie pojednávania a z pojednávania, pred jeho koncom, odišla tak matka ako aj právny zástupca matky. Popiera tvrdenia otca v tej časti, v ktorej otec tvrdí, že ani ona a ani jej právny zástupca nežiadali súd prvej inštancie o odročenie pojednávania. Jej právny zástupca žiadal opakovane súd prvej inštancie o odročenie pojednávania, a to z dôvodu časovej tiesne ako aj z dôvodu, že súd prvej inštancie požadoval od nej priamo na pojednávaní aby súdu ukázala ako sa prihlasuje na stránku austrálskeho súdu. Z dôvodu zlyhania techniky súdu prvej inštancie v čase konania pojednávania nedokázala túto požiadavku splniť. Z uvedeného dôvodu požiadala jej právny zástupca o odročenie pojednávania a doplnenia tohto dôkazu v lehote, ktorú jej súd prvej inštancie uložil. Jej žiadosti o odročenie pojednávania nebolo ani v jednom z prípadov súdom prvej inštancie vyhovené a tento súd po tom, ako jej právny zástupca spoločne s ňou opustili pojednávacie miestnosť, autoritatívne rozhodol. Konaním súdu prvej inštancie boli porušené jej práva na spravodlivé súdne konanie. V danej veci, nie je vzhľadom na okolnosti, za akých súd prvej inštancie rozhodol, navyše bez dôkazu, ktorý ešte na pojednávaní za jej prítomnosti považoval sám za rozhodujúce vykonať. Citoval ust. § 403 ods. 1, 2 CSP. Uviedla, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v bode 21 rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 19.10.2021 č.k. 12P/77/2020 - 167 uvádza, že „oboznámiť sa s rozsudkom mohla plnohodnotne až po jeho preklade do slovenského jazyka, ktorý ako to vyplýva z predloženého prekladu je zo dňa 21.09.2020“. Na základe uvedeného súd prvej inštancie správne posúdil jej podanie označené ako žaloba na obnovu konania, ako podané včas. Poukázala na to, že tvrdenia uvádzané otcom v jeho podaní považuje za irelevantné, nepreukázané a vyfabulované, ktorých účelom je privodiť jej nepriaznivý výsledok v predmetnej právnej veci. Otec ani jeden zo svojich argumentov nepodložil jedným dôkazom. Naopak matka, tak v žalobe na obnovu konania, ako aj v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie, hodnoverným spôsobom podloženým dôkazmi, svoje tvrdenia obhájila, čoho dôkazom bola aj skutočnosť, že súd prvej inštancie posúdil žalobu na obnovu konania, ako podanú včas. Ďalej uvádza, že opätovne dáva do pozornosti odvolacieho súdu listinu Question about divorce decision - mailová komunikácia, z ktorej vyplýva, že rozhodnutie austrálskeho súdu o rozvode manželstva bolo na stránke austrálskeho súdu zverejnená až po jednom mesiaci a jednom dni. Poukázala na to, že stránku kontrolovala cca mesiac takmer denne, avšak keď na stránke austrálskeho súdu nič nevidela obmedzila sledovanie stránky austrálskeho súdu na dlhší interval. Stránku austrálskeho súdu opätovne navštívila dňa 06.09.2020, kedy aj našla rozhodnutie austrálskeho súdu o rozvode manželstva. O rozhodnutí austrálskeho súdu o rozvode manželstva informovala svojho právneho zástupcu a nakoľko listine z dôvodu jazykovej bariéry nerozumela, dala vyhotoviť úradný preklad rozhodnutia austrálskeho súdu o

rozvođe manželstva, s dátumom vyhotovenia 21.09.2020. S obsahom rozhodnutia austrálskeho súdu oboznámila až dňa 21.09.2020 ako to správne konštatoval aj súd prvej inštancie. K tvrdeniam otca, že v iných veciach boli rozhodnutia austrálskeho súdu dostupné na internetovej stránke a tak rozhodnutie o rozvođe muselo byť tiež sprístupnené uviedla, že k tomuto nedokáže zaujať relevantné stanovisko z dôvodu, že túto otázku by mal otec adresovať austrálskemu súdu - odosielaťovi, ktorý listinu na internetovej stránke zverejnil a nie jej, ako matke. Uviedla, že nie je pravdou, že by mala neobmedzený prístup k súdnemu spisu ako to tvrdí otec, pretože dobre vie, že austrálsky súd sprístupňuje len vybrané listiny a nie celý súdny spis. Čo sa týka opätovných tvrdení otca o tom, že mala byť údajne pred austrálskym súdom zastúpená právnym zástupcom, tieto tvrdenia popiera a považuje ich za absurdné a vymyslené. Právne zastúpená nebola, a to ani v konaní o rozvod ako ani v konaní o úprave práv a povinností k maloletému čo otec veľmi dobre vedel a vie. Dôkazným prostriedkom je Question about divorce decision - mailová komunikácia. Ohľadom skutočností akým spôsobom by malo jej privodiť priaznivejšie rozhodnutie práve rozhodnutie o rozvođe manželstva uviedla, že sa v celom rozsahu pridrižiava svojich doterajších tvrdení uvádzaných v žalobe na obnovu konania, na pojednávaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolaní zo dňa 19.10.2021. Rozhodnutie o rozvođe manželstva svojou existenciou zakladá hneď niekoľko významných skutočností, ktoré majú pre matku ako aj maloletého negatívny dopad a v prípade, ak by o tomto rozhodnutí mala matka a súd vedomosť v čase rozhodovania v konaní o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu vedeného pred Okresným súdom Košice I sp.zn.: 11P/94/2017, je možné s určitosťou konštatovať, že by toto pre ňu privodilo priaznivejší výsledok. Všetky konania pred austrálskym súdom, ktorých účastníkmi boli aj účastníci tohto konania sa konali bez jej prítomnosti, navyše bez toho, aby sa dokázala účinne brániť pred klamstvami, ktorými otec zásoboval austrálsky súd. Vzhľadom na svoju finančnú situáciu a jazykovú bariéru nedokázala si zabezpečiť právneho zástupcu, ktorý by jej práva a práva maloletého S. bránil. Otec jej situáciu veľmi dobre poznal, čo maximálne využil vo svoj prospech. Austrálsky súd rozhodol len na základe tvrdení prezentovaných otcom, ktoré matku vykresľovali ako sociálne neprispôsobivú osobu, ktorá týra maloletého S. a nedokáže zabezpečiť jeho osobnú starostlivosť čím maloletému hrozí vážne zanedbanie. Otec takýmto doslova zákerným spôsobom získal maloletého S. do svojej osobnej starostlivosti a dosiahol zakázanie styku matky s maloletým na území Austrálie. Dané lživé tvrdenia opätovne prezentoval aj v rozvodovom konaní. Austrálsky súd teda nezistil skutočný stav veci a už vôbec nevykonal žiadne dokazovanie, ako sa snaží súdu otec nahovoriť. Práve daná skutočnosť, že austrálsky súd rozhodoval len na základe klamstva, ktorým ho po celý čas otec zásoboval a matke nebola daná možnosť sa žiadnym spôsobom brániť čím došlo k porušeniu práv tak matky ako aj maloletého S., bolo austrálskym vydané rozhodnutie, ktoré je v priamom rozpore so skutočným stavom, odôvodňuje prípustnosť obnovy konania. S tvrdením otca, že je bez významu, či je matka za neho vydatá, či má matka platné víza, či má matka zabezpečené podmienky v Austrálii, nie je možné sa stotožniť. Otec týmto v podstate prezentuje, že je vlastne úplne irelevantné, že maloleté dieťa, ktorého osobnú starostlivosť od jeho narodenia zabezpečuje ona bude od nej doslova odtrhnuté a dané do starostlivosti osoby, ktorá jeho osobnú starostlivosť nikdy nevykonávala a s ktorou nemá vybudovanú žiadnu vzťahovú väzbu. Argumentácia otca je bezcitná voči svojmu vlastnému dieťaťu a matka ju považuje za rozpornú zo záujmom maloletého dieťaťa. Uviedla, že nie je bez významu, že otec inicioval rozvodové konanie, ktorého výsledok odzrkadľuje len stav tvrdený otcom, ktorý nie je navyše ničím iným ako obyčajným klamstvom, ktorým účelovo ju diskreditoval. Jediným cieľom otca je dosiahnuť stav, kedy by ju doslova odstránil zo života maloletého S., čoho dôkazom je aj otcove zákerné správanie voči nej. Ak by tomu bolo inak otec by počas konaní pred austrálskym súdom povedal pravdu a účelovo vo svoj prospech, by neklamal austrálsky súd tak v konaní o rozvod manželstva ako aj v iných konaniach. Predovšetkým by otec austrálskemu súdu predložil vyjadrenia psychológov a ÚPSVaR s ich odporúčaním aby maloletý S. nebol násilím odtrhnutý od matky a v ktorých je opakovane zachytený názor maloletého S., ktorý sa konštantne vyjadruje, že chce ostať na Slovensku. Otec tieto dôležité listiny preukazujúce to, že otec klamal austrálsky súd zámerne nepredložil, pretože vedel, že by si týmto spôsobom výrazne zhoršil kredit. Otec v podstate na základe ním iniciovaných konaní pred austrálskym súdom vytvoril pre ňu také prostredie, ktorým jej doslova znemožnil, aby sa mohla plnohodnotne s maloletým S. vrátiť a žiť v Austrálii. Aj z uvedeného dôvodu nie je irelevantné to, že matka a otec už nie sú manželmi ako nie je irelevantné, že matka nemá platné víza do Austrálie. Pre matku ako aj maloletého sa rozhodnutím o rozvođe manželstva rapidným spôsobom zmenili podmienky návratu do Austrálie, ktoré mala matka ako aj maloletý pred týmto rozhodnutím. Z uvedeného dôvodu je podľa jej názoru rozhodnutie austrálskeho súdu o rozvođe zo dňa 27.05.2020, oprávneným dôvodom na obnovu konania, a to predovšetkým s prihliadnutím na diametrálne odlišnú a nepriaznivú situáciu spôsobujúcu nemožnosť jej návratu do Austrálie tak aby dokázala zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloletého S.. Osud a psychické

zdravie maloletého S., ktoré by bolo v prípade ak by sa realizoval návrat maloletého S. do Austrálie bez toho aby tento nasledovala aj matka nesmie byť súdu ľahostajný. Súd má predsa vždy v zmysle Dohovoru o právach dieťaťa prihliadať na najlepší záujem maloletého dieťaťa, a konať tak aby tento bol zabezpečený. V záujme maloletého S. je, aby bola jeho osobná starostlivosť vykonávaná jeho preferenčným rodičom, ktorým je matka nie otec. Tým, že nemá zabezpečený plnohodnotný návrat do Austrálie a to práve z dôvodu aj rozhodnutia austrálskeho súdu o rozvode manželstva, v ktorom súd rozhodoval výlučne na základe tvrdení otca, by nebolo možné aby bol najlepší záujem maloletého S. zachovaný. K tvrdeniam otca, že „maloleté dieťa musí zniesť určitú ujmu“ uviedla, že v danom prípade by návratom maloletého S. do Austrálie bez matky nedošlo k „určitej“ ale k veľmi vážnej a neprekonateľnej ujme na psychickom zdraví maloletého S., ktorú by bolo následne len veľmi ťažko ak vôbec možné odstrániť. Otec ako rodič by si danú vec mal uvedomiť a nežiadať od svojho dieťaťa, aby len pre jeho vlastné ego bolo nútené vystaviť sa takejto vážnej a ťažko, ak vôbec, prekonateľnej traume, ktorá by sa s maloletým vliekla po zvyšok jeho života, čoho dôkazom je:

Správa zo psychologickkej konzultácie (v spise),

Správa od pedopsychiatričky MUDr. C. zo dňa 3.5.2019 (v spise),

Správa o pomeroch ÚPSVaR z 25.07.2017 (v spise),

Správa o pomeroch ÚPSVaR z 02.05.2019 (v spise),

Správa zo psychologického vyšetrenia zo dňa 15.01.2020 (v spise),

Psychologický nález zo dňa 04.02.2020 (v spise). Matka zdôraznila, že jej víza na vstup do Austrálie nie sú platné. Tvrdenia otca o odlišnom stave matkiných víz matka zásadne odmieta a tieto považuje za účelové a klamlivé, pretože jej boli udelené dočasné partnerské víza na 5 rokov, od 14.06.2017 do 14.06.2022, ktoré boli potrebné aktivovať a v tomto čase už dávno nie sú validné. Okrem nespĺnenia podmienky aktivácie partnerských víz (matka nemá partnera a je rozvedená), príchodom matky do Austrálie do 14.06.2018 matka nespĺňa ani ďalšiu podmienku na ich predĺženie o ďalších 5 rokov, ktorou je nepretržite žiť z daného obdobia 5 rokov minimálne 2 roky v Austrálii. Z uvedeného dôvodu je plne vylúčené, aby jej boli ďalšie víza s trvalým pobytom udelené, respektíve bola jej žiadosť o víza schválená. Danú skutočnosť otec veľmi dobre vie nakoľko problematiku víz dobre ovláda. Otec opätovne účelovo klame a zavádza súd. Dodala, že ona sa o podmienkach na udelenie víz dozvedela od svojej dcéry, ktorú na vyššie popísané podmienky upozornil jej imigračný agent. K vízám jej dcéry uviedla, že aj v tomto prípade otec klame a zavádza súd. Otec veľmi dobre vie, že jej dcéra do dátumu aktivácie víz t.j. do 14.06.2018 do Austrálie vycestovala a to na obdobie 10 dní, čím sa je víza aktivovali a z toho dôvodu sú platné. K tvrdeniu otca, že: „Viacero indícií nasvedčujú tomu, že prevádzkuje nelegálnu činnosť a len dúfam, že náš syn nie je svedkom žiadnych zvrhlostí. Pre domáce prostredie v ktorom maloletý žije je známe tým, že ho opakovane navštívila polícia z dôvodu hádok a domáceho násillia, o čom svedčia záznamy na policajnom útvere v Dobšinej.“ uvádza, že tieto sú doslova absurdné a nerozumie z akého dôvodu má otec za potrebu vymýšľať si tvrdenia takéhoto tipu. V jej domácnosti bol na šetrení pomerov niekoľkokrát ÚPSVaR, ktorý vždy konštatoval, že jej domácnosť je čistá, dieťa v nej má dostatok priestoru na realizáciu, dieťa túto domácnosť považuje za domov a matka sa príkladne stará o maloletého S.. Ďalej sa v každej jednej správe uvádzalo, že matka má s maloletým očividne vybudovanú pevnú vzťahovú väzbu. Je v záujme otca aby sa do budúcnosti vylúčil z domova a klamstvom na osobu matky, ako aj na prostredie, v ktorom maloletý S. vyrastá a v ktorom mu nič nechýba, vyhýbal a minimálne pred súdom sa neznižoval k takýmto absurdnostiam, predovšetkým keď je zastúpený právnym zástupcom. Čo sa týka otcových nemiestných tvrdení na osobu matky, k týmto uvádza, že otec danými vyjadreniami ju neponižuje a nediskredituje ale práve naopak sám seba. V žalobe na obnovu konania síce poukázala na otcov morálny profil, avšak jej tvrdenia sa zakladali na reálnych zážitkoch s otcom, ktorých svedkom bola matkina dcéra ako aj jej rodina. Poukazovala na osobnosť otca, ktorý ju psychicky týral a ekonomicky vykorisťoval niekoľko rokov, v nadmernom množstve požíval alkoholické nápoje a vyhrážal sa nielen jej ale aj jej matke fyzickým útokom a svoje tvrdenia podložila dôkazmi. Dodala, že s otcom svojej dcéry mala 4 ročný vážny vzťah a otcovi neprináleží, aby spôsobom uvedeným v jeho vyjadrení vyjadroval k partnerovi a otcovi jej dcéry. Otec matku poznal pred jej príchodom do Austrálie, vedel aj to, že má dcéru. Z uvedeného dôvodu nerozumie otcovej argumentácii, ak mu niečo na matke vadilo, prečo ju volal do Austrálie a prečo si s ňou založil rodinu? Záverom dodala, že svojho syna maloletého S. vzorne vychováva v kruhu rodiny a sama mu zabezpečuje kompletnú starostlivosť a všetky jeho potreby najlepšie ako vie. Otec na výživu maloletého S. už 5 rokov žiadnym spôsobom neprispieva. Egoisticky sa domáha len toho, aby bol maloletý S. navrátený do Austrálie a to napriek tomu, že si uvedomuje akú traumu by tým maloletému S.ovi spôsobil. Otca nezaujíma čo maloletý S. chce, čo si želá a čo potrebuje. Ani len raz sa jej otec nespýtal, či maloletému S.ovi niečo nechýba, za celých 5 rokov jej neposlal jediné euro na výživu svojho syna, hoc je to jeho zákonná povinnosť. V súvislosti s jej údajným

právnym zastúpením na Austrálskom súde pani L. M. 3/138 B. C., B., W., XXXX dodáva, že táto osoba bola uvedená len ako osoba na doručovanie písomností z dôvodu, že austrálsky súd požadoval aby matka vyplnila túto kolónku podľa predtlačky na dokumentoch. V dokumente je jasne uvedené: Address for service in Austrália - adresa na doručovanie v Austrálii. Nie je tam uvedené ani číslo právnicka (Lawyer 's code) ani názov právnickej firmy (Name of law firm) a jasne je tam napísané, že to vypracovala žalovaná (Prepared by Respondent), čo bola matka.

K vízám dcéry matky dokladá dôkaz, letenky do Austrálie, ktoré preukazujú, že dcéra matky bola v Austrálii od 11.01.2018 do 21.01.2018. Dôvodom cesty bola aktivácia víz jej dcéry, ako už uviedla. V nadväznosti na podané odvolanie žiada odvolací súd aby vo veci rozhodol tak že, Rozsudok Okresného súdu Košice zo dňa 19.10.2021, č. k.: 12P/77/2020 - 167 zmenil.

6. Ďalšie vyjadrenia zo strany účastníkov podané neboli.

7. Konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa prejednávajú a rozhodujú podľa Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

8. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 65 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 66 CMP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

11. V prejednávanej veci sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala obnovy konania o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu. Okresný súd Košice I uznesením z 2.8.2017 sp. zn. 11P/94/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 9.1.2018 sp. zn. 8CoP/342/2017 vo výroku I. nariadil návrat mal. S. U. nar. 2X.X.XXXX do miesta obvyklého pobytu v Austrálii, vo výroku II. uložil matke (tu žalobkyni) povinnosť zabezpečiť návrat maloletého do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, vo výroku III. uložil matke, pre prípad, že v stanovenej lehote dieťa do Austrálie nevráti, povinnosť odovzdať maloletého otcovi (tu žalovanému) a vo výroku IV. nepriznal účastníkom nárok na náhradu trov konania.

12. Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie vecnej (ne)správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobkyne na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 11P/94/2017 súdu doručenej dňa 4.12.2020.

13. Podľa § 75 CMP žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu vydanému v konaní o dedičstve a proti právoplatnému uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania, ak zmenu alebo zrušenie uznesenia nemožno dosiahnuť inak.

14. Podľa § 397 CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak
a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,
d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,
e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo
f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

15. Podľa § 411 ods. 1 CSP rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia súd nie je viazaný rozsahom žaloby ak odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania.

16. Podľa § 413 ods. 1 CSP súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

- a) bola podaná oneskorene,
- b) bola podaná neoprávnenou osobou,
- c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,
- d) ide o dôvod uvedený v § 129 alebo
- e) je zjavne nedôvodná.

17. Podľa § 414 CSP, ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

18. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obnova konania je opravným prostriedkom mimoriadnym, nakoľko výrazným spôsobom narúša princíp právnej istoty účastníkov, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím a jej podmienky prípustnosti sú preto sprísnené. Zákonné ustanovenie § 397 písm. a) až f) CSP pripúšťa obnovu konania proti právoplatnému rozsudku súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách, respektíve z niektorého *expressis verbis* vymieneného zákonného dôvodu. Prísnosť a striktnosť úpravy obnovy konania nie je samoučelná, zrejším záujmom a snahou zákonodarcu bolo prispievať k zachovaniu právnej istoty a pripustiť výnimku zo zásady nezmeniteľnosti už raz právoplatne rozhodnutej veci len výnimočne, za predpokladu naplnenia konkretizovaných špecifických podmienok. Túto koncepciu je nevyhnutné mať na zreteli v prípade pripustenia, že je v danom prípade taký dôvod, pre ktorý je namieste povoliť obnovu konania.

19. Jedným z charakteristických znakov obnovy konania je jej prejednanie v dvoch fázach. Podaním žaloby na obnovu konania sa iniciuje konanie o povolenie obnovy. V tejto prvej fáze (*iudicium rescindens*) súd skúma, či je obnova procesne prípustná, posúdi podanú žalobu a na základe záverov o splnení podmienok prípustnosti rozhodne o tom, či žalobu na obnovu konania pripustí alebo ju zamietne. V prípade, ak súd vysloví záver, že žaloba na obnovu konania je opodstatnená a povolí ju, konanie sa dostáva do druhej fázy (*iudicium rescissorium*), v ktorej už prebieha samotné prejednanie veci.

20. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa týka prvej fázy rozhodovania o obnove konania. Žalobkyňa podanú žalobu odvodnila tým, že v pôvodnom konaní nemohla bez svojej viny použiť dôkazy a rozhodnutia, ktoré by pre ňu privodili priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 397 písm. a) CSP). Súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietol.

21. Odvolací súd konštatuje, že v prípade dôvodov prípustnosti žaloby na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku podľa §397 písm. a) CSP musia existovať skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní. Predpokladom ich uplatnenia je aj to, že pre žalobcu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Musí ísť o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania. Pri rozhodnutiach sa nevyžaduje, aby existovali už v pôvodnom konaní. Môže teda ísť aj o také rozhodnutia, ktoré boli vydané až po právoplatnom skončení konania, ktoré sa napáda žalobou na obnovu konania. Súd v konaní o žalobe na obnovu konania musí skúmať aj to, prečo v pôvodnom konaní tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy predložené žalobcom neboli, a či ich teda žalobca nepredložil bez svojej viny. Pre záver, či nové skutočnosti,

rozhodnutia alebo dôkazy môžu privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, bude postačovať aj pravdepodobnosť tohto záveru. Dôvodom na povolenie obnovy konania je v zmysle ust. § 397 písm. b) CSP aj možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní. V tomto prípade pôjde o také dôkazy, ktoré navrhla alebo predložila strana v pôvodnom konaní, nebolo ich však možné vykonať z dôvodu existencie objektívnych prekážok. Predpokladom však je, že vykonanie dôkazov môže privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

22. Odvolací súd po preštudovaní obsahu spisu dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že podanej žalobe nemožno vyhovieť z dôvodu, že rozhodnutia austrálskeho súdu označené žalobkyňou nie sú rozhodnutiami, ktoré by privodili pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci nariadenia návratu maloletého dieťa do krajiny obvyklého pobytu. Rozhodnutie Federálneho obvodného súdu Austrálie File No: (P) PAC 458/2020 zo dňa 27.5.2020 potvrdilo platnosť rozhodnutia o rozvoze manželstva s účinnosťou 28.6.2020. Federálny obvodný súd Austrálie v Sydney č. (P) SYC 6883/2017 dňa 18.4.2018 rozhodol, že dieťa S. U. nar. XX.X.XXXX bol súdom pridelený otcovi. Otec môže poskytnúť ľubovoľnému verejnému orgánu, ľubovoľným novinám alebo akémukoľvek verejnemu miestu akékoľvek informácie, ktoré pomôžu pri návrate dieťaťa, ak matka opäť vezme maloleté dieťa otcovi alebo sa priblíži k domovu otca a dieťaťa alebo k práci, škole, alebo k miestu mimoškolských aktivít, ktoré z času na čas navštevujú, môže byť zatknutá bez príkazu súdu. Odvolací súd poznamenáva, že tieto rozhodnutia nie sú spôsobilé privodiť pre matku priaznivejšie rozhodnutie, keďže sa jedná o rozhodnutia, ktorými bol maloletý zverený otcovi. Matke bol zakázaný styk so synom a matka v návrhu a ani v odvolaní neuviedla a nešpecifikovala, v čom podľa jej názoru sú tieto rozhodnutia spôsobilé privodiť jej priaznivejšie rozhodnutie. Okolnosti ohľadne návratu dieťaťa do Austrálie, prípadne životné podmienky v Austrálii, osobnostné predpoklady otca, platnosť víz, či má matka zabezpečené podmienky v Austrálii nie sú relevantné, pretože ide o navrátenie na územie, nie o návrat k osobe a taktiež ide o návrat dieťaťa a nie o návrat matky a nie sú predmetom tohto konania. Obsahom spisu je preukázané, že žalobkyňa podala žalobu na obnovu konania až po podaní návrhu na výkon rozhodnutia vedeného pod sp. zn. 18Em 2/2018 z 8.2.2018 čo svedčí o účelovosti konania žalobkyne a nedôvodnosti žaloby. Ohľadne posudzovania včasnosti podania žaloby je potrebné poznamenať, že od momentu rozhodnutia súdu dňa 27.5.2020 sa žalobkyňa mohla dozvedieť o rozhodnutí austrálskeho súdu o rozvoze manželstva cez stránku súdu, či súdny spis pretože mala neobmedzený online prístup k súdu a súdnemu spisu.

23. Matkou tvrdený dôvod na obnovu konania, že súd nedisponoval informáciami o osobe otca je nedôvodná, pretože vzájomné konflikty medzi rodičmi a subjektívne dôvody matky na zotrvanie na území Slovenska nie sú zákonným dôvodom pre nenariadenie návratu do krajiny jeho obvyklého pobytu. Námietka matky, že súd nevykonaním ňou navrhnuté dôkazy nie je relevantná, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, vykonal všetky ním navrhované dôkazy a stotožnil sa s jeho hodnotením, a teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Konajúci súd vo veci návratu maloletého S. do krajiny obvyklého pobytu vykonal dokazovanie dôsledne v rozsahu zodpovedajúcom dokazovaniu v konaní o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu, úplne zistil skutočný stav, ktorý následne správne právne posúdil a jeho úvahy vychádzajú z ustálenej praxe odvolacieho súdu, ale aj z ustanovení vnútroštátnych a medzinárodných právnych predpisov. Odvolací súd poznamenáva, že konajúce súdy v pôvodnom konaní v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva zohľadňovali veľmi dôsledne najlepší záujem mal. S. v súlade s požiadavkami Haagskeho dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že právo rozhodovať o opatrovníckych právach k dieťaťu má štát obvyklého pobytu dieťaťa a nie štát, v ktorom je dieťa unesené a zadržované a relevantné aspekty pre rozhodnutie o návrhu na návrat mal. S. do krajiny obvyklého pobytu boli pri rozhodovaní skúmané a relevantným spôsobom vysporiadané aj s otázkou, že premiestnenie maloletého na územie SR predstavovalo porušenie opatrovníckeho práva a vysporiadal sa aj s návrhmi žalobkyne v tom smere, že predmetné dôkazy a skutočnosti, ktoré nimi mali byť objasnené, presahovali predmet konania o návrate a z toho dôvodu ani nemôžu byť relevantné pri posudzovaní dôvodov na obnovu konania. Žalobkyňou namietanú výnimku v zmysle čl. 13 písm. b/ Haagskeho dohovoru treba vykladať reštriktívne a ktorá spočíva v hrozbe vážnej ujmy v zmysle uvedeného článku Haagskeho dohovoru, neposkytuje súdu štátu, do ktorého bolo dieťa unesené, možnosť zvažovať, kde bude dieťa spokojnejšie alebo šťastnejšie, rozhodnutie o tom je vyhradené konaniu vo veci starostlivosti o dieťa pred súdom štátu, kde malo dieťa pobyť pred únosom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 176/2015 z 27.4.2015). K námietkam žalobkyne ohľadne toho, že rozhodnutia okresného a krajského súdu zasahujú do jej práva na starostlivosť

o maloletého tým, že nariaďujú návrat maloletého do Austrálie tým, že nemá možnosť zabezpečiť maloletému riadnu starostlivosť na území Austrálie z dôvodu jazykovej bariéry, keďže neovláda anglický jazyk plynule, čo zjavne zhoršuje jej pozíciu pri uchádzaní o zamestnanie a pri komunikácii pred úradmi. Nemá zabezpečené ubytovanie pre seba a maloletého v domácnosti otca maloletého, kde sa v dôsledku rozvodu manželstva nemôže vrátiť, pričom v Slovenskej republike má pre maloletého zabezpečené všetky potrebné veci, neexistuje pre nich jazyková bariéra a potencialita jej pracovného uplatnenia na území SR je vyššia, čím ľahšie zabezpečí pokrytie finančných nákladov na život pre ňu aj pre maloletého. Tvrdená okolnosť, že maloletý potrebuje najmä starostlivosť matky, na ktorú je silno emocionálne naviazaný, preto realizácia návratu a oddelenie od matky im, najmä maloletému môže spôsobiť ujmu - traumatizáciu maloletého a aj tým, že otec S. pracuje celodenne, po práci chodí domov unavený a nie je v jeho možnostiach poskytnúť maloletému riadnu starostlivosť, čo je zjavne v rozpore s najlepším záujmom maloletého, je v konaní o návrat nerelevantná, nakoľko je v najlepšom záujme maloletého žiť a vyrastať v blízkom a pravidelnom kontakte s oboma rodičmi v mieste jeho obvyklého pobytu, preto so zreteľom na práva dieťaťa obsiahnuté v Dohovore o právach dieťaťa musia obidvaja rodičia, ktorí sa rozhodli, že sa ich dieťa narodí, bude vyrastať a teda nadobudne obvyklý pobyt v zahraničí, túto skutočnosť akceptovať a v záujme dieťaťa sa jej prispôbiť aj v prípade, ak niektorý z rodičov nechce žiť v krajine, kde má dieťa obvyklý pobyt a na zmene pomerov miesta pobytu maloletého uzavrieť dohodu a ak sa nedohodnú, rozhoduje o opatrovnických právach maloletého súd obvyklého pobytu, pričom okolnosti tvrdené matkou o zžití sa maloletého s prostredím na Slovensku a návrat maloletého do Austrálie mu môže spôsobiť psychickú ujmu, je zapríčinené dlhodobým protiprávnym konaním matky, nerešpektovaním právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré nie je možné akceptovať a ani dodatočne legalizovať len preto, že trvá dlhší čas, ako správne uzavrel súd prvej inštancie, pretože v konaní o nariadení návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu podľa Haagskeho dohovoru ide o čo najrýchlejšie navrátenie dieťaťa tam, kde žilo v čase pred jeho medzinárodným únosom a kde môže byť v súlade s právom meritórne rozhodnuté o úprave pomerov k dieťaťu. Účelom konania o nariadení návratu dieťaťa neoprávneného premiestneného z miesta jeho obvyklého pobytu je zabezpečiť, aby o deťoch rozhodovali súdy štátu ich obvyklého pobytu. Takéto konanie má pozbaviť únoscu výhod, ktoré získal neoprávneným premiestnením dieťaťa. Skutočnosť, že v cudzine únosca nedosiahne vydanie rozhodnutia o opatrovnických právach k dieťaťu a riskuje konanie o návrat, by mala pôsobiť preventívne a nabádať rodičov, aby sa nerozhodli uniesť dieťa a uprednostnili vyriešenie sporov o opatrovnických právach v štáte obvyklého pobytu dieťaťa. Okresný súd Košice I v konaní sp. zn. 11P/94/2017 rozhodoval len o nariadení navrátenia maloletého dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu (pod jurisdikciu tohto štátu). Rozhodnutie súdu o navrátení dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu nie je rozhodnutím o opatrovnických právach, ani rozhodnutím o navrátení dieťaťa konkrétnej osobe, resp. rozhodnutím o oddelení dieťaťa od inej konkrétnej osoby.

24. Odvolacia námietka o porušení práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie rozhodol v jej neprítomnosti, je nedôvodná s poukazom na zápisnicu z pojednávania spísanú na Okresnom súde Košice I dňa 19.10.2021, z ktorej vyplýva, že právna zástupkyňa matky sa ospravedlnila, že musí opustiť pojednávaciu miestnosť a matka prehlásila, že jej advokát odporučil opustiť pojednávaciu miestnosť a na opakovanú otázku súdu neuviedli, či majú ďalšie návrhy týkajúce sa vedenia konania (pozri zápisnicu na čl. 165/5 opustili pojednávaciu miestnosť, nežiadali o odročenie).

25. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že konajúci súd sa v pôvodnom konaní (11P/94/2017) nezaoberal zárukami pri návrate mal. dieťaťa na územie Austrálie v zmysle čl. 13 Haagskeho dohovoru, neskúmal a nijako nevyhodnotil osobnostný profil žalovaného a jeho správanie v minulosti k nej a nezisťoval názor maloletého na prejednávajúcu vec odvolací súd uvádza, že žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy - na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky, nota bene žalovaná svoju argumentáciu v tejto časti sústredila na tvrdenia, ktoré nemôžu byť predmetom prieskumu v konaní o žalobe na obnovu konania a súd prvej inštancie na nich správne neprihliadal. Vecná nesprávnosť rozsudku (v danom prípade uznesenia) napadnutého žalobou na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 397 CSP (pozri uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo98/2011 z 11.08.2011 a sp.zn. 1Obo/1/2018 z 06.03.2018).

26. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozhodnutie v napadnutom výroku I. ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP a podľa ust. § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení obmedzil iba na

skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

27. Toto rozhodnutie senát prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 zák.č. 160/2015 Z.z.)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je :

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku , ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania.